

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἐξωτερικῆς 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10. Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΙΟΥΤΗ ΕΚΔΟΣΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐκρινίδου ἀριθ. 42. παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 31 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 35

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤΗ)

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Μιχάλης, δυνατὰ, ξαφνικὰ καὶ γρήγορα.—Μπὰ! Πέρσου δὲ δούλευε ἡ μητέρα μου σπíti σας, παρακαλῶ ταπεινά. . . Ἦτανε ἀλλοῦ μαγείρισσα. . .

Κικὴ.—Πέρσου εἶπα; Λάθος ἔκανα. Ἦθελα νὰ πῶ τὴν περασμένη Κυριακὴ. Θυμᾶσαι, Κωστάκης. Ἐσύ. . . (τρομαγμένη), Ὅχι. Ὅχι. Ἐσύ κύρ. . . (τὰ μπερδεύει). Ἐσεῖς, κύριε δικαστή, παρακαλῶ ταπεινά, χάσατε τὴν ξύστρα σας. Καὶ ποῖος τὴν εἶχε τὴν ξύστρα; Ὁ κύρ Μιχάλης. Καὶ ποῦ τὴν εἶχε; Μέσ' στὴν τσέπη του!

Κωστάκης.—Μωρὲ ἀναίδεια! (Ἐπιτακτικὰ). Μιχάλη! Γρήγορα δόσε τὴν ξύστρα μου; Εἰδεμὴ θὰ τὸ πῶ τῆς μητέρας σου!

Μιχάλης.—Ἀπὸ δῶ νὰ μιλήσω ἢ νὰ σηκωθῶ;

Παῦλος, στροφογυρίζει, φαίνεται πολὺν ταραγμένος.

Κωστάκης.—Ἄς τ' ἀστεία καὶ δόσε μου τὴν ξύστρα! Αὐτὸ λέγεται κλεψιά!

Μιχάλης, σηκώνεται ἥρεμα, στέκεται μπροστὰ στὸ δικαστή.—Δὲν με νοιάζει. Τὴν ξύστρα ἐγὼ δὲν τὴν ἔκλεψα. Ἡ Κικὴ τὴν πήρε ἀπ' τὸ τραπέζι σου γιὰ νὰ τὴ χαρίσῃ τοῦ Παυλάκη. Ὁ Παυλάκης τῆς ἔδωσε τὴ σοκολάτα του. Καὶ μοῦ εἶπανε νὰ τὴν κρύψω τὴν ξύστρα στὴν τσέπη μου. Τὴν ἔκρυψα, τότε ποῦ τὴ γύρευες. Ἐπειτα μοῦ τὴν πήρανε. Μοῦ εἶπανε: Μὴ πῆς τίποτα. Δὲν εἶπα. Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω. (Πηγαίνει καὶ ξανακάνεται πευδηγία στὴ θέσθ του). Ἐμένα δὲ με νοιάζει.

Κωστάκης.—Ἄ! Ὡστε ἔτσι ἔ; Τώρα νὰ δῆτε τί σὰς περιμένει. Πρῶτα νὰ μοῦ δώσετε τὴν ξύστρα. Δεύτερον θὰ τὸ πῶ τοῦ θείου καὶ τώρα ἡ τιμωρία σας. . . (σκέπτεται). Θὰ πιῇτε ἀπὸ μιὰ ρετσινόλαδο!

Κικὴ καὶ Παῦλος, κάνουν κίνημα μεγάλης ἀποστροφῆς.—Νὰ σοῦ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

—Μπὰ! Γυρίζουν ταινία κινηματογράφου! Καὶ τὰ πήραμε γι' ἀληθινὰ καὶ τρομάξαμε τόσο!..

τὴ δώσουμε τὴν ξύστρα, νὰ σοὺ τὴ δώσουμε, ... (πρόθυμα).

Κική, σὺν Παῦλο. — Δὸς' τὴν Παῦλο.

Παῦλος, πρόθυμα. — Νά, πάρ' τὴν. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα τυλιγμένο χαρτί, ξετυλίγει διάφορα χαρτιά, ξανά, ξανά, τὰ ρίχνει κάτω, γεμίζει ὁ κόσμος καὶ τέλος παρουσιάζεται ἡ ξύστρα). Νά, πάρ' τὴν. ... Δική σου εἶναι.

Κωστάκης. — Δική μου εἶναι, βέβαια! "Ὅχι, τί νόμισες; Μὰ καὶ ποὺ μοῦ τὴ δίνεις, δὲν τὴ ξεγλυτώνεις τὴν τιμωρία! Οὐτε σὺ, οὔτε ἡ κυρὰ Κική. Θὰ σὰς δικάσω καὶ σὰς. Γιὰ νὰ μάθετε νὰ μὴν παίρνετε τὰ ξένα πράγματα. Αὐτὸ εἶναι κακὸ ἐλάττωμα. Αὐτὸ λέγεται κλεψιά. Τί νομίζετε; Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πειράζετε τὰ ξένα πράγματα. Πρέπει νὰ τιμωρηθῆτε.

Σκηνὴ δευτέρα

(Ἀνοίγει ξαφνικὰ ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ὁ πατέρας τοῦ Κωστάκη, ὁ κ. Δικαστής).

Πατέρας. — Πρὸ μισῆ ὥρα τὸ στυλὸ μου ἦτανε πάνω στὸ τραπέζι μου. Τί ἔγινε, Κωστάκη; Μήπως τὸ εἶδες;

Κωστάκης, ταραγμένος, πάει νὰ σκεπάζῃ τὸ στυλὸ μ' ἓνα χαρτί.

Πατέρας, πλησιάζει. — Τί κάνετε σεῖς ἐδῶ; Παίζετε; "Α! (βλέπει τὸ στυλὸ). Τί εἶν' αὐτὰ, Κωστάκη; Πάλι τὸ πήρες, βλέπω, τὸ στυλὸ; Χμμ! Καλά τὸ υπέθεσα! Βλέπω ὅτι δὲν διορθώθηκες (αὐστηρά). Πόσες φορές σοὺ τῶχω πει, νὰ μὴν πειράζεις τὰ ξένα πράγματα; "Ε; Μὰ πρέπει νὰ τιμωρηθῆς.

Μιχάλης, ξεπετάγεται, στέκεται μπροστὰ σὺν κ. Δικαστή. — Κύριε Δικαστή, παρακαλῶ ταπεινά, γίνεται ποτὲ νὰ τιμωρηθῇ ὁ κύριος Δικαστής;

Πατέρας, ξαφνιασμένος. — Πῶς;

"Αννα. — Νὰ πληρώσῃ χίλιες δραχμὲς! (μὲ πάθος).

Παῦλος, μὲ θυμό. — Νὰ γλύψῃ τὸ τζάμι τῆς κουζίνας!

Κική. — Νὰ μοῦ δώσῃ τὸν κουμπάρά του!

Πατέρας. — Μὰ τί πάθατε; Τί λέτε;

"Αννα. — Τέτοιες τιμωρίες μὰς ἔβαλε καὶ κείνος.

Παῦλος. — Εἶναι οἱ τιμωρίες μας.

Κική. — Ἦταν ὁ δικαστής μας.

Μιχάλης. — Μὰς δικάζε...

Πατέρας. — Καὶ γιατί σὰς δικάζε;

"Ολοι, σωμαίνον καὶ κατεβάζουν τὸ κεφάλι.

Πατέρας, γελᾷ. — Χά, χά, χά...

"Ολοι, κοφικοιτάζουν τὸ δικαστὴ ποὺ γελᾷ καὶ παίρνουν θάρρος.

Πατέρας. — Σὰς δικάζε; "Αραῖος

δικαστής, ποὺ παίρνει τὸ στυλὸ τοῦ μπαμπᾶ, ἀν καὶ τοῦ τὸ ἔχω τότε;

φορὲς ἀπαγορεύση. "Ελα τώρα, κύρ Κωστάκη, νὰ σὲ δικάσουμε καὶ μεῖς.

"Ολοι, μ' ἐνθουσιασμό. — Ἐμπρός!

"Αννα. — Νὰ τὸν δικάσουμε!

Μιχάλης. — Νὰ τὸν καταδικάσουμε!

Κική. — Νὰ πίνῃ κάθε μέρα ρετσί- νόλαδο!

Παῦλος. — Νὰ τοῦ βάλουμε τὶς χειρὲς τιμωρίες!

Πατέρας. — Μπά! Μπά! Μπά!

Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε! Αὐτὰ εἶναι τρομερὰ πράγματα. Φρικτά! Ἐρὰ Ἐξέταση (γελᾷ). "Ο Κωστάκης εἶναι καλὸ παιδί.

"Αλλῃ φορὰ δὲ θὰ τὸ ξαναπάρῃ τὸ στυλὸ. "Ετσι δὲν εἶναι, Κωστάκη; (Τὸν χαϊδεύει). Θὰ τοῦ ἀγοράσω μάλιστα ἓνα δικό του, ἀφοῦ τόσο πολὺ τοῦ ἀρέσουν τὰ στυλὸ.

Παῦλος, ἀπογοητευμένος. — Καὶ δὲ θὰ τὸν δικάσουμε;

"Αννα, ἀπαγορευμένη. — Θὰ τὴν γλυτώσῃ τὴν τιμωρία;

Κική. — Καὶ θὰ μὰς δικάσῃ πάλι αὐτός;

Μιχάλης. — "Ας πάω στὴ θέση μου. (Πηγαίνει καὶ κάθεται καὶ πάλι στὸ σκαμνὶ του).

Πατέρας. — "Ε! "Ὅχι! Φτάνει πιά δικαστήριο! "Ολες οἱ τιμωρίες συγχωρημένες!

"Ολοι, φωνάζουν μ' ἐνθουσιασμό. — Ζήτω! Ζήτω!

"Αννα. — Ζήτω ὁ ἀληθινὸς δικαστής!

Παῦλος. — Κάτω ὁ ψεύτικος!

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΩΣ Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΕΓΙΝΕ ΜΑΥΡΟΣ

"Ο κόρακας, προτοῦ νὰ γίνῃ μαύρος ἦταν ἄσπρος, κάτασπρος σὰν χιόνι. Μὰ καὶ τὸ λελέκι

γιὰ τὴ χιονόλευκὴ ἀσπράδα τῶν φτερῶν του, γιατί κι' ἐκεῖνο δὲν εἶχε οὔτε μιὰ κηλίδα μαύρη.

Στὸν κόρακα ὅμως αὐτὸ δὲν ἄρεσε. Ἦταν πολὺ φαντασμένος καὶ ἤθελε αὐτὸς μονάχα νὰ λέγεται ἄσπρος καὶ ὅχι κανέναν ἄλλος. "Ετσι οἱ φιλονεικίες μὲ τὸ λελέκι ἔδιναν κι' ἐπαίρναν κάθε μέρα.

— Ἐγώ, ἔλεγε ὁ κόρακας εἶμαι τόσο ἄσπρος ποὺ ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι σπαρμένος μὲ συννεφάκια καὶ πετῶ ἀνάμεσά τους, ὅσοι μὲ βλέπουν ἀπὸ κάτω νομίζουν πῶς εἶμαι ἓνα σύννεφο ποὺ τρέχει γρηγορώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα.

— Κι' ἐμένα, εἶπε τὸ λελέκι, θὰ μπορούσαν νὰ μὲ μπερδέψουν μὲ τὰ σύννεφα, ἂν ἤθελα.

— Δὲν τὸ θέλεις, εἶπε ὁ κόρακας,

γιατί δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ πετάξῃς τόσο ψηλὰ σὰν καὶ ἐμένα.

— Τί λές, καλέ, ψωροφαντασμένε, ἂς πᾶραβοῦμε στὸ πέταμα καὶ σοὺ λέω ἐγὼ ποῖος θὰ πετάξῃ ψηλότερα.

— Ἐμπρός, πέτα καὶ θὰ τὸ ἰδοῦμε!

Τὰ δυὸ πουλιά ἀνοῖξαν τὰ φτερά τους καὶ πήραν φέρα. "Αρχισαν νὰ πετοῦν ὅσο ψηλότερα μπορούσαν. Πήγαν ψηλά-ψηλά! "Ο κόρακας καὶ τὸ λελέκι ἀρχισαν νὰ ἰδρώνουν καὶ νὰ νοιώθουν τὸν ἥλιο νὰ τοὺς καίγῃ, τόσο ποὺ νὰ μὴ μπορούν νὰ τὸν υποφέρουν πιά.

Τὸ λελέκι ὥστόσο ἦταν λογικὸ πουλί. Σὰν εἶδε πῶς δὲν βλαστοῦσε πιά νὰ πετάξῃ ψηλότερα καὶ πῶς τὰ φτερά του ἀρχισαν νὰ τσουρουφλίζονται στὶς ἄκρες καὶ νὰ βγάζουν καπνὸ, κατέβηκε ὅσο πρὶν γρήγορα μπορούσε.

Μὰ καὶ πάλι ἦταν ἀργά. Καὶ οἱ φτεροῦγες του καὶ ἡ οὐρά του εἶχαν γύρω-γύρω καεὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο κι' εἶχαν μαυρίσει.

Πάει πιά ἡ κρινόλευκὴ ἀσπράδα ποὺ εἶχε πρὶν ξεκινήσει καὶ ποὺ τόσο τὴν καμάρωνε.

Κι' ὁ κόρακας; Αὐτὸς μόνον τὸ στοίχημά του εἶχε στὸ νοῦ του. "Ἦθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεπεράσῃ τὸ λελέκι καὶ ν' ἀνεβῇ ψηλὰ, πολὺ ψηλὰ.

"Ετσι λοιπὸν ἀφωσιωμένος καθὼς ἦταν σ' αὐτὴ τὴ σκέψη, οὔτε τὸ ἐνίωσε καν καθόλου πῶς καίγοταν. Καὶ δὲν ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ παρὰ μονάχα σὰν εἶδε πῶς τὸ λελέκι εἶχε παρατήσῃ τὸν ἀγῶνα. Μ' ἄλλοιμονο! "Όταν ἔφθασε κάτω ἦταν μαῦρος, μαῦρος σὰν τὸ κάρβουνο. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξανάσπρισε πιά ποτέ.

ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

Χυμοὺν στὸ τρίτορατο οἱ ἀνέμοι
Κ' ἡ γιοιούλα μάχεται γερά.
Τὸ φύλλο στὸ καλάμι, τρέμει
— Μὰ τὸ ραβδί τῆς ξεγλυστρά!

Τί κι' ἂν σχολάζῃ τὸ σχολεῖο;
Τρέχουν τ' ἀγόρια τὰ ξεστά...
Κανείς τους δὲν ψηφᾷ τὸ κρῦο,
Μὰ οὐδὲ κι' ἐκείνην τὴν κοιτᾷ.

Στέκει τοῦ κάκου... Πῶς νὰ σκύψῃ;
(Καταρμένα γηρατειά!)
Διάβασε, πόσην ἔχει θλίψη
Στὴ σαστισμένη τῆς ματιά!

Νά... Μιὰ φτωχούλα τὴ ζυγώνει.
Φορεῖ ψιλὰ, μπαμπασερά...
— Κυρούλα, ποὺ πηγαίνεις μόνη!
Δὲ σ' ἔχω ἰδεῖ κι' ἄλλῃ φορὰ.

Μακρὰ τὴ σέρνει ἀπ' τὸν ἀγέρα,
Ξανά τῆς δίνει τὸ ραβδί...
— Δὲν εἶσαι, λέει, καὶ σὺ μητέρα;
Δὲν ἔχεις, σὰν κ' ἐμέ, παιδί;

(Ἡ ἀναδημοσίευση ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΡΑΦΘΟΡΑ "Η ΕΞΕΛΙΞΗ;

'Αγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ μικρός, πολὺ μικρὸς φίλος μας — στὸ Δημοτικὸ πᾶει ἄκομα, μὰ εἶναι ἔξυπνο παιδάκι — εἶχε τελευταῖα μιὰ ἀπορία: Στὸ Ἀναγνωστικὸ του, βρῆκε σ' ἓνα διηγηματάκι τὴ λέξη πτώχεια (ἔτσι μὲ πτ) σ' ἓν' ἄλλο ὅμως βιβλίο, τοῦ μεγαλύτερου ἀδερφοῦ του ποὺ πάει στὸ Γυμνάσιο, μέσα σ' ἓνα ποίημα τοῦ Σολωμοῦ, διάβασε φτώχεια μὲ φτ. Κι' ἀμέσως ρωτήθηκε: ποῖα εἶναι ἡ σωστὴ λέξη: πτώχεια ἢ φτώχεια; ποῦ ἔγινε τὸ... τυπογραφικὸ λάθος, στὸ διηγηματάκι τοῦ Ἀναγνωστικοῦ του, ἢ στὸ ποίημα τοῦ Σολωμοῦ, στὰ «Νεοελληνικά» τοῦ ἀδερφοῦ του; Ἐρεῖς — λέει — δὲν μιλάμε, τὸ λέμε φτώχεια μὰ ἔτσι πρέπει νὰ τὸ γράφουμε, ἢ νὰ τὸ διορθώνουμε;

Νὰ μιὰ ἀπορία ποὺ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἔξυπνα παιδιά θὰ γεννήθηκε. Γιατί συχνὰ θὰ βλέπουν τὶς ἴδιες ἀπλὲς καὶ κοινὲς λέξεις τῆς γλώσσας ποὺ μιλοῦμε ὅλοι, γραμμένες ἐδῶ ἔτσι κι' ἄλλοῦ ἄλλοιῶς: πτώχεια καὶ φτώχεια, κτήμα καὶ χτήμα, κτένι καὶ χτένι, φθάνω καὶ φτάνω, κτλ. κτλ. Ποῖα λοιπὸν εἶναι τὰ σωστά, καὶ ποῖα τὰ λανθασμένα;

Οἱ γνῶμες, καλὰ μου παιδιά, εἶναι χωρισμένες. Ἄλλοι νομίζουν πῶς τὰ σωστά, τὰ ὁρθὰ, εἶναι πτώχεια (ἀπὸ τὸ πτωχεῖα) κτένι (ἀπὸ τὸ κτεῖς-κτενός, κτένιον) κτήμα, φθάνω κτλ. Κι' ἄλλοι, ἀπεναντίας, πῶς τὰ σωστά εἶναι φτώχεια, χτένι, χτήμα, φτάνω κτλ. ὅπως τὰ λέει σήμερὰ ὁ λαός. Οἱ πρῶτοι νομίζουν πῶς ἡ κοινὴ, ἡ δμιλουμένη γλώσσα εἶναι παραφθορὰ τῆς ἀρχαίας — ἡ ἀρχαία γλώσσα χαλασμένη ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὴν ἀμάθεια —

ὅλες αὐτὲς τὶς λέξεις τοῦ λαοῦ, δὲν τις γράφουμε, πρέπει νὰ τις διορθώνουμε, νὰ τις ξαναγυρίζουμε στὸν ἀρχαῖο τους τύπο. Οἱ δεῦτεροι, ἀπεναντίας, πιστεύουν πῶς ἡ ὀμιλουμένη γλώσσα — ἡ δημοτικὴ — εἶναι γλώσσα νέα κι' ἀνεξάρτητη, μὲ δική της γραμματικὴ, μὲ δική της φθογγολογία, ἐπομένως ὅλες οἱ λέξεις τῆς πρέπει νὰ γράφονται ὅπως τις λέμε, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διόρθωσιν, τὴν παραμικρὴ συμμόρφωσιν πρὸς τὴ γραμματικὴ καὶ τὴ φθογγολογία τῆς ἀρχαίας. Γι' αὐτὸ — καὶ στὸ ἴδιο πολλὲς φορὲς βιβλίο, δὲν ἔχῃ κομπάτια ἀπὸ διαφόρους συγγραφεῖς — ἀπαντοῦμε αὐτὲς τὶς λέξεις ἐδῶ γραμμένες ἔτσι κι' ἄλλοῦ ἄλλοιῶς.

Ποιοί, τώρα, ἔχουν δίκιο; ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦν τὴ νέα μας γλώσσα χαλασμένη καὶ... διορθωτέα, ἢ οἱ ἄλλοι ποὺ τὴ θεωροῦν θυγατέρα τῆς ἀρχαίας καὶ τὴ γράφουν ὅπως εἶναι; Ἡ Ἐπιστήμη λέει αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ ζητήματα. Κι' ὑπάρχει, καλὰ μου παιδιά, μιὰ εἰδικὴ Ἐπιστήμη, ποὺ λέγεται Γλωσσολογία, καὶ ποὺ διδάσκει πῶς ὅλες οἱ νεώτερες γλώσσες προήλθαν ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες κατὰ νόμους φυσικοῦς, μὲ τὸν καιρὸ, μὲ τὴ ζωὴ καὶ μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς ἐπομένως δὲν εἶναι παραφθορὲς ἀπὸ ἀμάθεια, ἀλλὰ φυσικὲς κι' ἀναγκαῖες ἐξελίξεις. Ἐτσι οὔτε ἡ Γαλλικὴ, ἢ ἡ Ἰταλικὴ, ἢ ἡ Ἰσπανικὴ νέα γλώσσα εἶναι παραφθορὰ τῆς ἀρχαίας Λατινικῆς — γιατί ἀπ' αὐτὴν κατάγονται — οὔτε ἡ Νεοελληνικὴ, ἢ δημοτικὴ μας, εἶναι παραφθορὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τῆς μητέρας τῆς. Ὅπως τὸ λατινικὸ *pater* ἔγινε ἰταλικὰ *padre*, ἔτσι καὶ τὸ ἑλληνικὸ πατὴρ ἔγινε νεοελληνικὰ πατέρας. Καὶ ἡ κτεῖς-κτένι, καὶ ἡ πτωχεῖα-πτώχεια, καὶ ὅλα, καὶ ὅλα. Γιατί λοιπὸν καὶ τὸ αὐτοκίνητο δὲν τὸ θεωροῦμε παραφθορὰ τοῦ ἀμαξιοῦ μὲ τάλογα, παρὰ ἐξελίξιν του καὶ πρόδο; Τέτοια εἶναι καὶ κάθε νέα γλώσσα πρὸς τὴν ἀρχαία ποὺ τὴν ἐγέννησε.

Δυστυχῶς τὴν ἐπιστημονικὴ αὐτὴ ἀλήθεια δὲν τὴν ἔχουν μάθει καὶ καταλάβει ὡς τώρα ὅλοι. Γι' αὐτὸ ἄλλοι γράφουν τὶς νέες λέξεις ὅπως εἶναι, κι' ἄλλοι τὶς διορθώνουν...

Σὰς ἀσπάζομαι

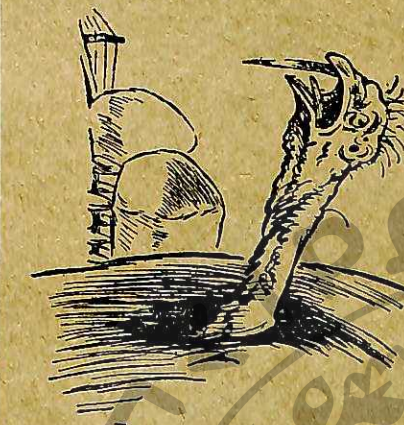
ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΑΔ'.

Τὸ πρῶτ' ξεγρύπωσε ὁ Γκρινιάρης καὶ τοὺς εἶπε τὸ καὶ τό. Καὶ τὰ ζωντανὰ τῆς αὐλῆς φοβήθηκαν τόσο, ποὺ κανένα πιά δὲν κοιτοῦσε νὰ ζυγώσῃ στὸ μέρος ὅπου ἦταν τὰ «στοιχειωμένα» σανά. Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες, ὁ κύρ-Μέντιος, εἶτε

γιατί ξεχάσθηκε, εἶτε γιατί ἦταν πιὸ γενναῖος, ἐξύγανσε. Καὶ τότε εἶδε κατὰ πληκτικὸ: ἀπὸ ἓνα δεματὶ ἐπρόβαλε σὰν ἓνα κεφάλι μὲ λειοὶ καὶ σὰν ἓνας μακροῦς λαιμὸς μὲ πουπούλα.

Καὶ τὸ κεφάλι ρώτησε:

— Γλοῦ, γλοῦ! Δὲν μοῦ λές, κύρ-Μέντιε, πέρασαν τὰ Χριστούγεννα;

— Μωρέ! ἔκαμε ὁ κύρ-Μέντιος: ἐσύ, Πασά μου, ἦσουν κουμμενὸς ἐκεῖ μέσα κι' ἔκανες αὐτὸ τὸ δεματὶ νὰ κουνιέται μοναχό του σὰ ζωντανό;

— Ναι, ἀποκορίθηκε ὁ Πασάς ὁ γάλος. Κρούφτηκα γιατί ἔμαθα πῶς πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα καὶ φοβήθηκα μὴ μὲ σφάξῃ ὁ ἀφέντης καὶ μὲ κάμει γεμιστό.

Μὰ δὲ μοῦ λές, πέρασαν; Γλοῦ, γλοῦ!

— Τώρα πιά; ἀποκορίθηκε γελώντας ὁ κύρ-Μέντιος: σήμερὰ εἶναι ἡ τρίτη ἡμέρα. "Ελα λοιπὸν μὴ φοβάσαι κι' ἔβγα, ποὺ μὰς ἔκοψες τὸ αἷμα!..

Ἀμέσως ὁ Πασάς ἐβγήκε ἀπ' τὸ δεματὶ ὀλάκερος, καὶ, χωρὶς φόβο πιά, ἀρχισε νὰ τριγυρίζῃ παντοῦ ὅπως πρῶτα. Καὶ γέλια ποὺ ἔκαμαν τὰ ζωντανὰ ὅλα, δὲν ἔμαθαν πῶς τοῦ λόγου του εἶχε στοιχειώσει τὸ δεματὶ καὶ τὰ εἶχε τρομάξει τόσο!

— Ἀμ καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, εἶπε ὁ Φωνακλὰς, πῶς δὲν ὑπάρχουν στοιχειά, ἦσκιοι καὶ φαντάσματα. Ἀκούς, Μυταράκη; Μὴν τὰ πιστεύεις πιά καὶ μὴν τὰ φοβάσαι, σὰ μωρό. Ἀκούς;

— "Ὅχι, ὅχι, ἀποκορίθηκε ὁ Μυταράκης, δὲν πιστεύω πιά αὐτὰ τὰ παραμύθια. Κάποτε μάλιστα μπορεῖ νὰ στοιχειώσω κι' ἐγὼ τὰ σανά, ἂν εἶναι Χριστούγεννα καὶ φοβηθῶ μὴ μὲ σφάξουν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Τὸ σπιτάκι μας εἶχε γκρεμισθεῖ!.. «Κούλα! Κούλα μου!» φωνάζω. Μὰ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση. Τί ἀπόγινε ἡ ἐγγονούλα μου; Πῶς νὰ τὴ βρῶ τώρα, νὰ τὴ γλυτώσω;... Ἀρχίσα νὰ κολυμπᾶω καὶ νὰ κοιτάζω παντοῦ. Τὸ χωριουδάκι εἶχε γίνει θάλασσα. Καὶ τὸ ρέμμα μὲ παράσερνε μὲ τόση δόρμη, ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κυβερνηθῶ. Μὲ πῆγαινε ὅπου ἤθελε ἐκεῖνο.

«Θὰ πνιγῶνουν χωρὶς ἄλλο, ἂν, γιὰ καλὴ μου τύχη, δὲν βρισκόταν μπροστά μου μιὰ βάρκα, ποὺ τὴν παράσερνε κι' αὐτὴν τὸ ποτάμι. Ἀρπάζουμαι ἀπὸ τὴν κουπαστὴ καὶ μπαίνω μέσα στὴ βάρκα. Τώρα μὲ παρασέρνει αὐτὴ, μὲ πηγαίνει ὅπου θέλει. Κι' ἡ Κούλα μου; τί ἀπόγινε ἡ Κούλα μου; Δὲν ἤξερα τίποτα. Σὲ λίγο ἐπαψα καὶ νὰ τὴ συλλογιέμαι. Συλλογιόμουν ἄλλα πράγματα, τὸ Θεὸ, τὸν οὐρανὸ, τοὺς ἀγγέλους Ζοῦσα σ' ἄλλο κόσμῳ. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶχα τρελλαθεῖ... Οὐτ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσῃ ὥρᾳ ἔτρεχα τρελλὴ μέσα στὴ βάρκα... Τότες μοῦ παρουσιάστηκαν σεῖς, καλὰ μου παιδιὰ, καὶ μὲ γλυτώσατε. Ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλε, τὸν δοξάζω... Μὲ φέρατε ἐδῶ, ὅπου τώρα βρῆκα καὶ τὴν ἐγγονούλα μου. Πῶς ἐγλύτωσε κι' αὐτὴ; Νά, ἐδῶ εἶναι κι' ἄς μᾶς πῇ. Ἐγὼ κουράστηκα πιά νὰ μιλῶ.

Κι' ἡ γυναίκα σῶπασε, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά της τὴ μικρὴ Κούλα. — Ἐλα τώρα, μικρὴ μου, τῆς εἶπε γλυκὰ ὁ Μάριος· πές μας καὶ σὺ, πῶς βρέθηκες στὸ δρόμο ποὺ σὲ ἀπαντήσαμε; Τί ἔκαμες ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ πῆδῃσε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν αὐλή;... Πές μας.

Ἡ μικρὴ εἶχε συνέλθει. Προσπάθησε νὰ θυμηθῇ κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται. Τὰ λόγια της ἦταν κομμένα, δὲν εἶχαν σειρά· ὥστόσο τὰ παιδιὰ μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τὴν ἱστορίαν της. Ἡ Κούλα, ἄμω γκρεμισθῆκε τὸ σπιτάκι κι' ἔχασε τὴν γαϊνὰ της, ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ δὲν τὸ εἶχαν σκεπάζει ἀκόμα τὰ νερά.

Ἦταν ἀνέφορος ποὺ ἐβγαζε στὴν κορφή ἐνδὸς μικροῦ λόφου. Ὅταν ἐφθασε κει φηλὰ, εἶδε τὸ χωριὸ πλημμυρισμένο. Δὲν φαίνονταν παρὰ οἱ σκεπὲς μερικῶν σπιτιῶν, οἱ κορυφὲς μερικῶν δέντρων καὶ τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ λόφο, πῆρε ἕνα μεγάλο δρόμο τῆς ἐξοχῆς, κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχει

κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας τοῦ κάκου τὴν γαϊνὰ της. Ἐπειτα κουράστηκε καὶ νὰ τρέχει καὶ νὰ κλαίη. Σῶπασε καὶ περπατοῦσε σιγά. Ὅλο περπατοῦσε, χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πάει, στὴν τύχη. Ὅρες περπάτησε ἔτσι, ξημέρωσε καλὰ, βγήκε ὁ ἥλιος. Καὶ σὲ λίγο τὴν ἀπάντησαν οἱ τέσσερις φίλοι ποὺ τὴν πῆραν, καθὼς εἶδαμε, καὶ τὴν ἔφεραν στὴ γαϊνὰ της.

Ἔτσι γαϊνὰ κι' ἐγγονούλα γλύτωσαν κι' ἦταν τώρα μαζί. Οἱ φίλοι μας ἤξεραν πιά τὴν ἱστορίαν τους ὅλη κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενοι ποὺ μπόρεσαν νὰ σώσουν καὶ νὰ τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα πλάσματα. Ἐβλεπαν ἔμως πῶς εἶχαν χάσει κι' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, κι' ἀποφάσισαν νὰ

— Πίσω, κλέφτες!.. —

μείνουν ἐκεῖ καὶ τὴ νύχτα καὶ νὰ ξεκινήσουν πάλι τὸ ἄλλο πρωῒ.

— Δρόμος μετ' ἐμποδίων, εἶπε φαιδρὰ ὁ Σαϊζάνης. Μ' αὐτὰ ποὺ μᾶς συμβαίνουν κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πότε θὰ φθάσουμε στὸ τέρμα.

— Πάντα μιὰ μέρα θὰ φθάσουμε εἶπε φιλοσοφικὰ ὁ Δουμποδάνος. Μ' αὐτὲς οἱ φτωχὲς νὰ ἴδωμε τί θὰ γίνουν. Δὲν ἔχουν πιά οὔτε σπῖτι οὔτε τίποτα. Εἶναι, καθὼς λένε, π λ η μ μ ο ρ ο π α θ ε ἰ ς. Ποῦ θὰ πάνε; πῶς θὰ ζήσουν;

— Ἐννοια σας, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντηνῆς, καὶ κάποιος θὰ φροντίσῃ γι' αὐτὲς.

— Ποιὸς;

— Ἐνας καλὸς ἄνθρωπος ποὺ ξέρω ἐγὼ, γι' αὐτὸ μὴ σὰς μέλη!

Κι' ἐννοοῦσε τὸν Ματθαῖο, τὸ γέρο ὑπηρέτη, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε ἀόρατος. Σ' αὐτὸν θάλεγε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ γυναίκα καὶ τὸ κοριτσάκι, νὰ τῆς στείλῃ πίσω στὸ πρῶτο τους χωριό, καὶ νὰ τοὺς δώσῃ λίγα χρήματα γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ νὰ ξαναρχίσουν τὴ ζωὴ τους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τί κάνει τὸ κραδάκι

— Ἐ, τώρα πιά σῶθηκαν τὰ ψέμματα! ἔλεγε ὁ Μάριος, στοὺς φίλους του τὸ ἄλλο πρωῒ, καθὼς ἔδοιποροῦσαν στὸ μεγάλο δρόμο. Φθάσαμε πιά στὴν πόλιν ποὺ ὅλο πηγαίναμε καὶ πηγαίμῃ δὲν εἶχαμε! Δέστε πῶς γυαλίζει ὁ σταυρὸς τοῦ καμπαναριοῦ της. Σὲ λίγο μπαίνομε.

— Μὴ βιάζεσαι! ἔκαμε ὁ Σαϊζάνης. «Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων πέλει», λέει ἡ ἀρχαία παροιμία.

— Τί θες νὰ πῇς, ρώτησε ὁ Μάριος. Μὴ μᾶς τύχῃ πάλι κανένα ἐμπόδιο; Ἀ, μπά, δὲν τὸ πιστεύω. Ἐνα χιλιόμετρο μόνο μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν πόλιν. Τί μπορεῖ νὰ μᾶς τύχῃ σ' ἕνα χιλιόμετρο;

Ὁ Σαϊζάνης δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ ἐκοῦνησε μόνο τὸ κεφάλι του κι' ἐγίνε σκοτεινός. Εἶχε ἄραγε κανένα προαίσθημα; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἶχε κουρασθεῖ πιά ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀτέλειωτο ταξίδι κι' ἦταν μετανοιωμένος ποὺ ἄφησε τὸ σπιτάκι του γιὰ νὰ γυρίσῃ «βουνὰ καὶ λαγκάδια». Γι' αὐτὸ τὰ ἔβλεπε ὅλα μαῦρα καὶ τοῦ φαινόταν πῶς τὸ τέρμα ἦταν ἀκόμη μακριά.

Καὶ νά, μόλις εἶχαν κάνει τὸ μισὸ χιλιόμετρο ποὺ τοὺς ἐχώριζε ἀπὸ τὴν πόλιν, ἄλλο συναπάντημα, ἄλλο ἐπεισόδιο, ἄλλη ἀργοπορία! Τοὺς παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ καθὼς ἐρχόταν ἀπ' ἀντίκρου — ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικὸς κι' ἔρημος — μὲ μιὰ χοντρή μαγγούρα στὸν ὦμο, τοὺς φάνηκε σὰ γίγαντας, σὰν Ἡρακλῆς μὲ τὸ ρόπαλό του. Μόνο ἡ λεοντὴ δηλαδὴ τοῦ ἔλειπε, γιὰ νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν παλιὸ ἐκεῖνον ἥρωα, ποὺ εἶχαν διαβάσει τοὺς ἄθλους του στὸ σχολεῖο δταν ἦταν μικροί. Καὶ φοβήθηκαν. Ἀλλὰ ἡ φιλοτιμία δὲν τοὺς ἄφινε νὰ δείξουν τὸ φόβο τους, νὰ δισπασχωροῦσαν ἢ νὰ κρυφθοῦν, παρὰ ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους μὲ προσποιητὴ ἀφοβία.

Ὅταν ἐπλησίασαν κάπως τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον, εἶδαν πῶς δὲν ἦταν τόσο πολὺ γίγαντας καὶ Ἡρακλῆς. Ψηλὸς βέβαια ἦταν ἀρκετά, μὰ ἡ φυσιογνωμία του φαινόταν ἀγαθὴ καὶ συνηθισμένη.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. 1. α. καὶ γρ. 3.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ALEXANDRE ALANOF

καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο γιὰ τὸν Ἑρρίκο, αὐτοῦ ἡ μόνη του εὐχαρίστηση ἦταν νὰ βρισκεται μαζί μὲ τὴν Καίτη. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν γνώριζε τὸ πάθος του γιὰ τὴν ἀστρονομία εἶχε ἔρθει σὲ πολὺ δευτερεύουσα μοῖρα.

Ἀλλωστε, ἀπ' ὅσα εἶχαν ἰδεῖ μὲ τὰ μάτια τους στὸν Ἀρη καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶχε διηγηθεῖ ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἔβλεπαν πῶς δὲν ὑπῆρχε πιά κανένας λόγος νὰ μένουν περισσότερο σ' αὐτὸν τὸν νεκρὸ πλανήτη.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν ἐπάνω στὸν Ἀρη, ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ μέσα σ' ἕνα χρόνον ποὺ εἶχε μείνει ἐδῶ εἶχε συγκεντρώσει τόσα στοιχεῖα καὶ εἶχε κρατήσει τόσες σημειώσεις, ὥστε αὐτὰ μονάχα ἔφθαναν γιὰ νὰ γράψῃ κανεὶς δέκα χονδρὸς τόμους. Ἀλλωστε εἶχε πεῖ στὸν Ἑρρίκο:

— Ἀν ἐγὼ δὲν ζήσω ὥστε νὰ τελειώσω αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ σὰς ἀφήσω τίς σημειώσεις μου καὶ θὰ συνεχίσετε ἐσεῖς τὴν ἐργασία μου. Ἄν θέλετε μάλιστα, σὰς παίρνω ἀπὸ τώρα γιὰ συνεργάτη μου μαζί μὲ τὸν φίλο σας τὸν κύριο Μπορέ.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν ὥραια καὶ εὐχάριστα κι' ὥστόσο ὁ Ἑρρίκος φαινόταν πολὺ σκεπτικὸς καὶ στενοχωρημένος. Τὸν ἀπασχολοῦσε ἕνα μεγάλο πρόβλημα ποὺ τὴ λύση του δὲν μποροῦσε δυστυχῶς νὰ τὴν ἀναβάλῃ πιά, ὅπως εἶχε κάνει ὡς τώρα: πῶς θὰ κατῴρωνε νὰ πάρῃ μαζί του στὴ βολίδα κι' αὐτοὺς τοὺς δύο νέους συνταξιούτους;

Τὰ σχέδια καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς βολίδας εἶχαν γίνῃ γιὰ τρεῖς ἐπιβάτες. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ εἶναι πέντε. Καὶ μέσα στὴ βολίδα δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ περιττὸ ποὺ νὰ τὸ ἐγκαταλείβουν γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ βάρος της.

Νὰ στερηθοῦν μερικὲς ζωοτροφίες; Μὰ αὐτὲς μόλις καὶ μὲ τὴ βία θὰ τοὺς ἀρκοῦσαν καὶ τὸ βάρος τους ἦταν ἀσήμαντο.

Ὅσο περισσότερο στριφογύριζε αὐτὴ τὴ σκέψῃ στὸ μυαλό του ὁ Ἑρρίκος, τόσο μεγαλύτερη γινόταν ἡ ἀγωνία του. Ἡ μόνη λύση θὰ ἦταν νὰ θυσιαστῇ κάποιος καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν ἔρημο πλανήτη — ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε, ποὺ δὲν θ' ἄργοῦσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πλῆξη καὶ ἀπὸ τὴ μοναξιά. Μὲ τέσσερις ἐπιβάτες ἴσως νὰ ἔφθανε ἡ βολίδα στὴ Γῆ, ἀλλὰ μὲ πέντε ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο. Οἱ ὑπολογισμοὶ του, ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς ξανάκανε κάθε τόσο δὲν τοῦ ἄφηναν σ' αὐτὸ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Τότε πῆρε τὴν ἀπόφασή του. νήτη — ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε, ποὺ δὲν θ' ἄργοῦσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πλῆξη καὶ ἀπὸ τὴ μοναξιά. Μὲ τέσσερις ἐπιβάτες ἴσως νὰ ἔφθανε ἡ βολίδα στὴ Γῆ, ἀλλὰ μὲ πέντε ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο. Οἱ ὑπολογισμοὶ του, ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς ξανάκανε κάθε τόσο δὲν τοῦ ἄφηναν σ' αὐτὸ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Τότε πῆρε τὴν ἀπόφασή του.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Φυσικὴ τσούληθρα

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸ Μύρον τῆς Ἀνδρου

Εἶχαν ὅλοι τοὺς γυρίσει στὴ βολίδα. Εἶχαν ἐξετάσει τὰ ὄργανα, εἶχαν ἐπιθεωρήσει τὰ ντεπόζιτα μὲ τὴν καύσιμη ὕλη. Ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησιν. Κανένας δὲν ὑποψίαζε τὴν τῆς Ἑρρίκου.

Ὅταν τὸν ρώτησαν πῶς θὰ κανόνιζε τὰ τοῦ ταξιδιοῦ, τοὺς ἀπάντησε πῶς δὲν εἶχαν νὰ στενοχωρηθοῦν γιὰ τίποτε.

— Θὰ φύγομε τὴ νύχτα, τοὺς εἶπε, ἐδιάλεξα τὴν κατάλληλὴ στιγμή καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μπῆτε σὲ κανένα κόπο. Θὰ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε ὅπως κάθε βράδυ. Μόνο τὸ Βαρνάβα θὰ χρειαστῇ γιὰ νὰ μὲ βοη-

θήσῃ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἐσεῖς θὰ κοιμόσαστε καὶ ἔτσι θὰ αἰσθανθῆτε λιγώτερο τὸ τράνταγμα ἀπὸ τὴν ἐκκρηξή. Ὅταν θὰ ἐγυρῆτε θὰ βρισκόμαστε ψηλὰ στοὺς αἰθέρες.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν μὲ τόσο προστακτικὸν τόνο ποὺ σὲ κανένα δὲν ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Γιὰ ποῖο λόγο ἄλλωστε;

Ὡστόσο ὁ Ἑρρίκος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἔρριξε μέσα στὴ σούπα τοῦ καθηγητῆ, τῆς Καίτης καὶ τοῦ Ἀνδρέα ἕνα ἐλαφρὸ ὑπνωτικόν, χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Ὅταν λοιπὸν ἔπεσαν στὰ κρεβάτια τους καὶ εἶ-

δε εἶχαν κιόλας ἀποκοιμηθεῖ, ξύπνησε τὸν Βαρνάβα. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησιν.

— Ὅταν ἡ ὥρα θὰ εἶναι δώδεκα καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, τοῦ εἶπε δείχνοντάς του τὸν μοχλὸ ποὺ ἔβγαζε σὲ κίνηση τὴ μηχανή, θὰ κατεβάσῃς τὸ χερούλι αὐτὸ ἔτσι, μονοκέριμα, χωρὶς κανένα διαταγμὸ. Δὲν χρειάζεται νὰ κάνῃς τίποτε ἄλλο οὔτε χρειάζεται νὰ μὲ ρωτήσῃς τίποτε. Ἀλλωστε, καὶ νὰ μὲ ρωτήσῃς δὲν θὰ σοῦ ἀπαντήσω. Στὴς δώδεκα καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, κατάλαβες; Ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ καθήσῃς ἤσυχα μπροστὰ στὸ μοχλὸ καὶ θὰ παρακολουθῇς τὴν ὥρα στὸ ρολόι, δίχως νὰ βγάλῃς μιλιὰ. Ἄν δὲν τὰ κάνῃς ὅλα ὅπως σοῦ τὰ εἶπα ἀκριβῶς, δὲν θὰ ξαναἰδῇς ποτέ σου τὴ Γῆ.

Ἦξερε ὁ Ἑρρίκος πῶς μεγαλύτερη φοβέρα ἀπὸ αὐτὴν δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ γιὰ τὸν Βαρνάβα. Ἐγκατέστησε λοιπὸν τὸν ὑπηρέτη μπρὸς τὸ ρολόι καὶ κατόπιν ἔκανε τὸ γύρο τῆς βολίδας. Πῆγε καὶ στάθηκε γιὰ λίγο πᾶν ἀπὸ καθένα ἀπὸ τοὺς φίλους του ποὺ κοιμοῦνταν ἀμέριμνοι. Ἐμείνε περισσότερη ὥρα μπρὸς στὴν Καίτη καὶ τὸ ἀντίκρουμά της τὸν ἔκανε

νὰ χλωμίμασῃ. Νοιώθοντας ὅμως πῶς ἂν ἔμενε λίγο ἀκόμη παραπάνω δὲν θὰ τοῦ ἔκανε πιά καρδιά νὰ βάλῃ σ' ἐκτέλεσιν τὸ σχέδιόν του, ἀποσπασθῇ μὲ τὴ βία ἀπὸ τὴν ἐνατένισιν τῆς νέας καὶ γύρισε πίσω στὸ Βαρνάβα.

Ὁ Βαρνάβας οὔτε στράφηκε κἂν νὰ τὸν κοιτάξῃ. Ἀκούνητος σὰν ἀγαλμα δὲν ἐξακόλλωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ χρονόμετρο ποὺ εἶδεινε δώδεκα καὶ τέσσερα. Δὲν ἔμεναν πιά παρὰ ἔνδεκα λεπτά.

Ὁ Ἑρρίκος ἔβλεπε σὲ κίνηση τὴ μηχανὴ τοῦ δεξιόγνου, ὅστερα ἀνοίξε τὸ ἐσωτερικὸ φύλλο τῆς ἐξώπορτας.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
30 Σεπτεμβρίου.

420. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου προστάζει νὰ τάφῃς.
'Αλλὰ στὴ γλῶσσα τὴν κοινὴν.
Τάλλο τοῦ Αἰγαίου εἶναι νησί.
Θαλασσινὸ τί ὠραῖο θάποχτῃς.
'Αν βάλῃς καὶ τὰ δυὸ !

Παράξενη Μικρούλα

421. Στοιχειόγραφος

Κέρατα θὰ βγάλῃ
Τοῦ σώματός σου μέλος,
'Ακόμα γράμμ' ἂν βάλῃ.
Μὰ ὄχι πρὸς τὸ βέλος.

Γέρδιος Δεσμὸς

422. Μεταγραμματισμός

Με τὸ Δέλτα τοῦ σὲ δένει
Κι' αἰσθημα συχνὰ σημαίνει.
Μὰ καὶ νὰ τὸ κάμῃς Θῆτα,
Πάλι δέθηκες—γιὰ κοίτα—
Εἶναι ἀνώτερος τοῦ νόμου
Καὶ τοῦ κάθε... ἀστυνόμου.

Κουκκός

423. Αἰνιγμα

Νησάκι μακρυνὸ
Καὶ μυθολογικόν
Σύμφωνο δὲν χρειάζεται
Γιὰ νὰ γραφῇ,
Κι' ἴδιο πάντα διαβάζεται
Κι' ἀπὸ τὸ τέλος κι' ἀπὸ τὴν ἀρχή !
Βραχίλιαν

424. Δικτυωτὸν

*****=Στρατηγ. Καρχηδόνιος

*****=Χοῖμα, ἀνταλλακτικόν

*****=Πόλις τῶν Ἰνδιῶν.

*****=Εργαλεῖον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ζακυνθινούλα

425. Κρυπτογραφικόν

123456789 = Αὐτοκράτωρ.
253 = Θά.
326789 = Αἰρετικός.
45679 = Ἀνοίγει.
5672 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
65689 = Εὐσπλαχνία.
789 = Νῆτος.
85439 = Εἶδος πλοίου.
946589 = Διαβήτητος.
Σαλωνίτισσα

426-430. Μαγικὸν Γράμμα

Τὸ ἀνταλλαγὸν ἑνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-
τισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις :

Ἐβρος, ἔρμα, οἶνος, ὕγρὸς, οἶκία.
Ἀρτανιάν

431. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν μεγάλον ἀρχαῖον
φιλόσοφον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα με-
γάλον σύγχρονον φιλόσοφον καὶ μαθη-
ματικόν :

1, Ἐνδοξὸς πόλις τῆς Πελοποννή-
σου· 2, Ἀστερισμός, 3, Γεωμετρικὸν
σχήμα· 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 5, Ἡ-
φαίστειον· 6, Ἱερατικὸν κάλυμμα, εἰ-
δος μίτρας· 7, Οὐράνιον σῶμα· 8, Πε-
ρίφημον ὄρος.

Αἰώνιος Θρύλλος

432. Ἑλλειποσύμφωνον

α - η - εη - ααο
Πειρακτῆριον

433. Γεῖφος

θα	θα	Φ	Φ	
οψ	θα	θα	λι	ποῦς.
	θα	θα	Φ	Φ
	θα		Φ	

Σαρπηδὼν

Τέλος τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει τέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 20

225. Λειψία (λίψ, ἴα).—226. Πάτμος-
ἄτμος.—227. Μάτιος-Γάτιος-Λάτιος.—228.
Ἡφαιστίων-Ἡφαίστειον.—229.

Α Ν Ν Ι Β Α Σ 230. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Α Λ Σ Ο Σ (ἔρμα, Ρίγα, Μα-

Α Π Ο ριάμ, ἄνια, Νιαγά-

Α ρα, ἴαμα).—231-235.

Ι Ν Α Διὰ τοῦ Θ : βάθος,

Ι Λ Ι Α Σ καθώς, εὐθεία, θέ-

Μ Ο Ν Α Χ Ο Ν ρος, ἄθλος.—236.

ΙΩΑΝΝΗΣ (ῥίς, Κῶς, Παν, σαΝίς,

κῶΝος, μΗν, ἸάΣων).—237. Ἡ Νεά-

πολις εἶναι πόλις τῆς Ἰταλίας (εἶναι α,

πόλεις, εἶναι, πόλεις, τ' εἰς ἦτα λι, ἄς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χαριστὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδουρηταὶ πληρύνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΖ'—503]

Εὐχαριστοῦμε δλους γιὰ τὴν προθυμίαν
τῶν πρὸς τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν τοῦ
συλλόγου μας [ΔΖ'—422]. Αὐξάνομεν τὰ
βραβεῖα εἰς τέσσαρα : 1ον Φωτογραφικὴ
μηχανὴ «Univex», 2ον «Μέσ' τὴν Ὀμί-
χλη» Φαλαγκά, 3ον «Πρόας ὁ Νικίου»
καὶ 4ον «Ἡ Ἀδελφούλα μου» Ξενοπού-
λου. Νεώτερα προθεσμία μέχρι τέλους Αὐ-
γούστου. Νέα διεύθυνσις : Διὰ Παπανικη-
τοπούλου, Φυλῆς 130, Ἀθήνας διὰ σὺλλογον :

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΖ'—504]

Ρέμβη, δὲν ἐνδιαφερόμεθα γιὰ τὴν ἀπο-
κάλυψή μας, γιὰτὶ γνωρίζουμε δι' εἰμα-
στε ἀναποκαλύπτοι. Μὴ προσπαθεῖς ἔτσι
νὰ καλύψῃς τὴν γκάφα σου. Καὶ πάλι σὲ
προκαλοῦμε. Ἀποκαλύψέ μας! μπερδεῖς ;

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΔΖ'—505]

Καλὸ καλοκαίρι, Διαπλασόπουλα ! Ἄς
ξέρουμε δι' ἐνδιαφερόμεθα γιὰ ἀπο-
κάλυψή. Ἀλληλογραφούμε ; Ἀνταλλάζουμε
Μ. Μυστικά ; Δ/σις : Ἀμέρισσαν Μαυρίκη,
Σκύρον, διὰ :

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΛΙΟ

[ΔΖ'—506]

Οἱ πρῶτοι θαμνὲς τῆς πλατείας τῆς
Δροσολουσῆς Πορταριάς διερωτῶντο
προχθές : Τί ἤθελεν ἀραγε νὰ παραστήσῃ
ἡ νεαρωτάτη δεσποινὶς ποὺ ἔκανε τὴν ἐμ-
φάνισί τῆς, ἐν μέσῳ φιλομεθεστώτων δε-
σποινίδων, μέ... ἀκόντιον (!!!) ἀνὰ
χεῖρας ; ; ; Δὲν θὰ ἀποροῦσαν βέβαια, ἂν
ἐγνώριζαν πῶς ἡ ἐκκεντρικὴ αὐτὴ δεσποι-
νὴς ἦταν ἡ... Ὀφειδομαστόρια ! ! !

Ἀδάμαντος

[ΔΖ'—507]

Ἀττὲ Ἰράμ, ἀλληλογραφούμε ! Δ/σις :
Κυρίαν Ἐλένην Καραϊωσηπίδου, ὁδὸς
Σόλωνος 128, Ἀθήνας, διὰ Κορυδαλὸν

[ΔΖ'—508]

Διαπλασόκοσμε, ἐξακολουθῶ νάνταλ-
λάσω τετραδιάκια. Στείλατε Δ/σιν :
[ΔΖ'—76] Ὑδραϊκὸν Κῦμα

[ΔΖ'—509]

Κοράκι, συγχαρητήρια γιὰ τὸ ζωγρα-
φικὸν σου ταλέντο. Τὰ ἔργα ποὺ μοῦ-
στεῖλες μᾶρσαν πολὺ. Νινέττα

[ΔΖ'—510]

Βερόνικε, ἀλληλογραφούμε ; Διεύθ/σις :
Β[ΔΖ'—356]. Ἀνδρέουλε, ἐπαφες νάλ-
ληλογραφῇς ; !! Κοσμοκράτωρ, τί νέα ; !.

ΓΥΟΠΟΛΙΔΡΧΟΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

[ΔΖ'—511]

Προκηρύσσομεν διήμερον διαγωνισμὸν ἀ-
γράφων ἡθοποιῶν. Προσοχὴ ! Βρα-
βεύονται : Πρῶτος, Δεύτερος καὶ Εἰκοστός !
Βραβεῖα ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ ἐλευθερά.
Γιολάντα, Ἀνδαλουζία, Μαριονέττα, Μερ-
σεντές, Πριγκίπισσα, Διπρόσωπη, Ρέμνη,
Ξανθὴ Νεράιδα, Ἀγέλαστη, Ὀπλιγκαντιώ,
Νινέττα, Ρελσάιν, Ξανθὴ Κρητικοπούλα,
Νεοφερμένη, Εὐτυχία, Γαρυφαλο, Ἀγνὸ
Μανεξεδάκι, Χιονισμένο Δενδράκι, Παιθὼ,
Φάουστ, Γκέισσα, Ὑδὸννη Κωδάτου κ. ἄ.
περιμένοντες γενναῖα υποστήριξι. Δ/σις : Βα-
σίλειον Εὐφραϊμογλου, διὰ Α. Ρ., Ἡρά-
κλειον-Κρήτης.

ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ—ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ

[ΔΖ'—512]

ΣΥΡΙΑΝΕ, νὰ περιμένω ; Δ/σις : Καλλου-
τῆς, Κουντουριώτου 108. Δευκὴ

[ΔΖ'—513]

Μπετούλ, πῶς περνᾷς στὸ νησί σου ;
Βλέπεις τὴν Καίτη ; Προχθεῖς συνήν-
τησα τὴ Σούλα καὶ σοῦστεῖλε χαρτετάματα.
Νινέττα

[ΔΖ'—514]

ΡΙΓΟΛΕΤΤΟ, θερμὰ συγχαρητήρια εἰσαι
μεγάλος ἀθλητῆς, ἀναγνωρίζω πλήρως
τὴν ἡτταν μου 2'. 12" στὰ 808 καὶ 4'. 32"
στὰ 1500 εἶναι θαῦμα, ἀπίστευτο ! Σοῦ εὖ-
χομαι καὶ Ὀλυμπιονίκης στὸ Τόκιο. Ἀλλὰ
καὶ τὰ 5 γκολ μέσα σὲ 17 λεπτὰ τί σοῦ
λένε ; Τί θράμβος ! Κοντεύω νὰ τρελλα-
θῶ ! Βέρερε καὶ Βερόνικε, τὸ νοῦ σας κι'
ἐσσεῖς, πληροῖζει τὸ κολυμβητικὸν πρωτάθλη-
μα, χρειάζεται προπόνησις.

ΑΜΦΙΤΡΙΩΝ

[ΔΖ'—515]

ΚΟΥΛΑ ΝΤ. Ποῖα εἶναι ἡ Δ/σις σου στὸ
Τρίκερι ; ΣΤΑΜΟΓΛΗΣ Μ.

[ΔΖ'—516]

ΡΑΔΙΟΘΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ : Πρακτορεῖον
Ρώμης ἀναγγέλλει ἔδρουν ἀθηναϊκοῦ
συλλόγου «ΑΗΤΗΤΟΙ» σκοποῦς ἔχοντος
ἐσπαθώμα, ἀποκαλύφει, διαγωνισμοὺς
στόπ. «Τάιμε» «Exelsior» «Illustrata»
σχολιάζουν εὐμενῶς ἔδρουν στόπ.

[ΔΖ'—517]

Οσοὶ ἀπεκάλυψαν τὸ Συριακὸν ἄς μᾶ-
θουν δι' ἐν εἶναι : οὔτε δ' Ἀγυό-
παις, οὔτε δ' Δημήτριος, οὔτε δ' Κωνσταν-
τίνι ΔΟΥ (Διάπλασις : ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ).—
Κλό-Κλό, τὸ Ὑδραϊκόπουλο δὲν εἶναι δ
Σ... Ἐάν δὲν πείθεσαι ἀποκαλύψῃ
γιὰ νὰ βεβαιωθῇς.

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΔΖ'—518]

Εκ Σύρου εἰδήσεις. Τοῦ κατασκοπεύον-
τος : Δημήτριος. —Δίξες Κολοκοτσά ἐ-
ξελίχθησαν σὲ τέλειες δεσποινίδουλες. Ποιὸς
τὴ χάρι μας ! ! ! —Οἱ ζητοῦντες πρω-
τότυπον σχέδιον ναυτικοῦ γιανὰ, ἄς ἀποτα-
θοῦν εἰς Ε. Σάβρα.—Τὸ μαντρόσκυλο καὶ
τὸ... Ὀρρανοφροσύν : οἱ νέες ἀγάπες
τοῦ Στέλιου Κουτσόδον... μας.

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»